Farkas Arnold Levente

A zarándok

Egyszerűen arról van szó, hogy isten egyháza azok miatt a balgák miatt létezik, akik hisznek istenben. Minden, ami létezik, a hit által létezik, mondta a zarándok, mielőtt a tizennégy szent férfiú sírja felé útra kelt. A hit tehát balgaság, kérdeztem logikusan, ám tétován. Évszázadokkal ezelőtt a vakok forrásáról azt terjesztették, hogy csodatévő hatása van, mert lidércek táncolnak a felszínén. A csoda hírére jöttek a vakok, megmosták szemüket, és újra láttak. Akkor isten egyháza azt mondta, lidércek nincsenek, a csoda azonban létezik. A vakok forrása azért adja vissza a vakok szeme világát, mert az angyal, aki a szűzzel beszélt, megmosta benne szárnyait. A vakok forrása azóta nem működik.

Pócsmegyer, huszonhárom augusztus huszonnyolc, hétfő.

Szombaton együtt bicikliztem Pankával. Megjegyezte, hogy mindjárt vége a nyári szünetnek, és még a Pázsiton se voltunk. Tegnap lementünk a Pázsitra. Eszter Lívivel beszélgetett, én meg Olivérrel, Péterrel meg Andrással. Andrásnak van egy zenekara, pénteken játszottak Monostoron, de mi nem hallottuk őket, mert kocsmakvíz volt Megyeren. Évivel meg Eszterrel voltam egy másik csapatban, harmadikok lettünk. Hazahoztuk a rozét, de nem ittuk meg, martinit ittunk meg fehér bort szódával. Évinek nem jött be a martini, pedig Carina hozta Németországból, inkább fröccsözött. Holnap meglátogatjuk Ramónát.

Pócsmegyer, huszonhárom szeptember egy, péntek.

Tegnap elhoztuk a hokedliket. Két hokedlire állva kiakasztottam a nem működő kakukkos órát, eltörtem egy szép edényt, Tomi és Péter segített. Anyám mellére gondolok. Tegnap volt a házassági évfordulójuk. A pokol a többiek. Az Úrvacsorában az Isten csendjéről beszél a sánta kántor a sekrestyében. Eszter lencsét főzött ebédre. Pankával nem lehet beszélni. Tegnap este kérdeztem tőle valamit, amitől megsértődött, bevonult a szobájába, aztán ledobta a takarómat a földre, az ágynak arra a részére pedig, ahol én alszom, vizes papírzsebkendő-cafatokat rakott. A nyár elvonult, lábnyomát őrzi még a kert.

Pócsmegyer, huszonhárom szeptember kettő, szombat.

Semmi keresnivalóm a színpadon. Tegnap háromszor voltam Monostoron. A leengedett függöny elé fütyörészve bejön egy színész, a szín-

pad szélén leül, lábát a semmibe lógatja. Bejön egy másik színész, ugyanúgy tesz, mint az előző. Szentendrével szemben szalonnát sütünk. Gellért a nyakamból a bokszzsákra mászott. Nyakamba vettem, a jobb vállam fáj, majd a zöld bokszzsák tetejére ült. Elolvastam a Kis királyokat, Eszter húsz éve olvasta, azt mondja, neki jobban tetszett, mint a VII. Olivér. Érdekes, hogy Olivér is meg Emánuel is a hetedik. A harmadik színész is ugyanúgy tesz, várakozás.

Forrás fakad a király kertjében, a vak király kertjében a vakok forrása. Megszámolja lépteit a zarándok. A tizennégy szent férfiú sírja felé tizennégy napon át vezet az út. A tizennégy szent férfiú sírja felé a vakok forrásától indulok. Aki elszántan és kitartóan kelet felé tart, elszántsága és kitartása jutalmául nyugatra érkezik. Lehet-e jutalom a napnyugta, kérdezi a zarándok a negyedik éjszakán. A zarándok kérdésére a hallgatás felel. Félelem nélkül mártja előző zarándokok lábnyomába lépteit a zarándok. Lehet-e jutalom a hallgatás, kérdezi a zarándok a nyolcadik éjszakán. A zarándok kérdését elnyeli a hallgatást hallgató csönd. A kilencedik hajnal a legnehezebb.

Gondolatban a forrás felszínét érinti lábujjával a zarándok. Miért a hallgatás, a zarándok kérdését az önmagát hallgató hallgatás nyeli el. A vakok forrásától a tizennégy szent férfiú sírjáig tizennégy napon át visz az út. Voltak balga zarándokok, akik siettették lépteiket, hogy a forrástól a sírig rövidebb idő alatt megérkezzenek. Az egyik balga zarándok egy nap alatt annyi utat tett meg, mint egy bölcs zarándok három nap alatt, mégis ugyanakkor ért a sírhoz a balga és a bölcs. Egy másik zarándokról feljegyezték, hogy a harmadik éjszakát imádsággal töltötte, aztán tíz napon át egy tapodtat se mozdult, a tizennegyedik napon mégis a tizennégy szent férfiú sírjánál találta magát.

Ha figyelmesen olvasgatjuk a vakok forrásáról szóló feljegyzéseket, egy másik változatban olvashatjuk helyett lapozgatjuk szerepel, akkor olyannak találjuk a mondatokat, a mondatok olyanok, mint a sima víztükör. Mindig akad azonban egy-egy szó, egy-egy szerkezet, egy-egy toldalék, ami felzavarja a mondatokat. Egy másik változat szerint mindig helyett örökké olvasható. A vak király, amikor még nem volt vak, mielőtt megvakult, sokat lapozgatta a tizenkettedik szent férfiú feljegyzéseit. Erről a szent férfiúról feljegyezték, hogy soha nem hallották panaszkodni, soha senkiről egy rossz szót ki nem ejtett ajkain, feljegyzései azonban semmi egyebet nem tartalmaznak, mint káromkodásokat.

Pócsmegyer, huszonhárom szeptember huszonnégy, vasárnap.

Tegnap volt Gellért tizedik születésnapja. Eszter rendelt neki egy pólót, amin van egy axolotl. Gellért nagyon örült neki. Esik az eső. Főzök egy teát. Lóci köhög. Ma a mamánál ebédelünk. Tegnap vettünk Szentendrén egy gitárt. Szerdán lesz Gellértnek a harmadik gitárórája. Meg kell keresnem a hangolót. Gellért a gitárt csak ugródeszkának tekinti, tulajdonképpen bendzsózni szeretne. Alszik a fényben a lámpa sötétje, a férfi elindul, tisztességes az átlag, igazság, étcsokoládé, célja a testvér testét innen az ottba ledobni. Tegnap reggel Elekkel találkoztam a boltban. Nincs megmagyarázva. Azt hiszem, így őszintébb.

Pócsmegyer, huszonhárom szeptember huszonöt, hétfő.

Kimásztam az ablakon a belső udvarra. Volt ott az egyik asztalon egy cigarettásdoboz, de nem volt benne semmi, csak egy csikk. Eszternek fájt a feje. Jónás Ninive pusztulásának szurkol az árnyékban. Az előadás után Rudi bácsival beszélgettem. Tegnap délelőtt meghallgattuk Az állatok farsangját. Időnként szabadnak érzem magam. A hamutartóban csikk és esővíz. Lobog a szélben a szélzsák. A földgömbön valaki egy foltra mutat, aminek Ausztrália a neve. A sarokban a természet néma gyermeke. Pénteken valaki a vonat elé vetette magát. Eszter annak az írónak a könyvét olvassa, akitől én még soha semmit nem olvastam, de meghívtam egyszer egy kávéra.

Irgalmatlanul. Ezek voltak a király utolsó szavai. A vakok forrásánál vakok tolongtak halála reggelén. Az egyetlen vak, aki a király halálhírére felkerekedett, hogy gyásztáncát a forrás körül az angyalokkal eljárja, megcsúszott egy mohás kövön, arccal a forrásba zuhant. Nem léteznek angyalok. A szárnyaszegett angyal ujjával megérintette a vizet. Visszanyerte szeme világát a vak. A vakok vakok maradtak, hiába mosták meg arcukat és szemüket a vakok forrásában. A vakok forrásának angyali vizében nem élnek állatok. Az ezüsthal teljesíti a vágytalanok kívánságait. Irgalmatlanul unatkoznak az angyalok. Ez volt a király utolsó szava.